

τὸν Ἰωάννη-Ἀνδρέα Τρωῖλο, τὸν ποιητὴ τοῦ Ῥοδολίνου», *Θησαυρίσματα* 2 (1963), σ. 76-77.

247

1639. Διαθήκη. Σαντορίνη.

Ἀ. Κατσουρός, «Διαθήκη Γουλιέλμου ντὰ Κορόνια», στὸν τόμο *Σαντορίνη*, Ἀθήνα 1971, σ. 137-138.

247α

1639-1810. Ιδιωτικά δικαιοπρακτικά και πατριαρχικά έγγραφα. Ι. Μ. Αγ. Νικολάου Καρυάς (Αρκαδία)

Τ. Γριτσόπουλος, «Μονὴ Ἀγίου Νικολάου Καρυᾶς Κυνουρίας», *Μνημοσύνη* 2 (1968-1969), σ. 334-336 αρ. 1-6, σ. 340 αρ. 9.

248

1641-1649. Προικοσύμφωνα. Κύπρος.

Κ. Μέρτζιος, «Τὸ Γ' τεῦχος τοῦ Μικροῦ Ἑλληνομνήμονος. Δύο προικοσύμφωνα ἐκ Κύπρου ἐλληνιστὶ τῶν ἐτῶν 1641-1649», *Ἡπειρωτικὴ Ἑστία* 19/219-220 (1970), σ. 409-410.

249

1641-1775. Νοταριακές πράξεις. Νάξος.

Ἀ. Κατσουρός, «Οἱ Τοῦρκοι τῆς Νάξου», *ΕΕΚΜ* 9 (1971-1973), σ. 163-176, αρ. 1-13.

250

1642. Μίσθωση (ιδιωτικό δικαιοπρακτικό έγγραφο). Πάτμος.

Π. Μιχαηλάρης, «Ἅγιος Ἰωάννης (Κολόνα): Μετόχι τῆς μονῆς τῆς Πάτμου στὴ Σάμο (16^{ος}-19^{ος} αἰ.)», στὸν τόμο *Ἡ Σάμος ἀπὸ τα βυζαντινά χρόνια μέχρι καὶ σήμερα*, τ. Α', Ἀθήνα 1998, σ. 192-193.

251

1642-1911. Ιδιωτικά δικαιοπρακτικά έγγραφα. Καστρί, Παραμυθιά, Σαγιάδα, Σούβλασι (Ἡπειρος).

Γ. Σάρρας, *Ιστορικά, λαογραφικά περιοχῆς Ἡγουμενίτσας 1500-*

1950, Ἀθήνα 1985, σ. 97-102 αρ. 1-7, σ. 103 αρ. 9, σ. 198-211, σ. 320-325.

252

1643-1644. Νοταριακές πράξεις. Χάνδακας.

A. Vincent, «Ὁ ποιητής τοῦ Φορτουνάτου. Ἀνέκδοτα ἔγγραφα γιὰ τὸν Μάρκο Ἀντώνιο Φώσκολο», *Θησαυρίσματα* 4 (1967), σ. 61-62 αρ. 1, σ. 63-65 αρ. 3.

253

1643-1816. Ἰδιωτικά δικαιοπρακτικά ἔγγραφα, δικαστική ἀπόφαση ἐκκλησιαστικοῦ κριτηρίου. Σίτσοβα (Μεσσηνία), Μονεμβασία (Λακωνία).

A. Καλαμαράς, *Αλαγονία και Αλαγόνοι*, τ. Α', Ἀθήνα 2001, σ. 219 αρ. 1, σ. 220-221 αρ. 3-6, σ. 233-234, 283.

ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΛΟΓΩ ΑΝΗΛΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΣ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ. ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΝΕΑΡΑΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ ΚΟΜΝΗΝΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΩΣ ΓΑΜΟΥ ΑΝΗΒΟΥ (ΚΕΦ. ΡΜΟ)

1732, 18 Δεκεμβρίου

«† Νικηφόρος ἐλέω Θεοῦ Μητροπολίτης Μονεμβασίας

Ἡ μετριότης ἡμῶν διὰ τοῦ παρόντος διαζυγιοτικοῦ γράμματος δῆλον ποιεῖ ὡς ὅτι παρὰ τὴν ἐμπροσθεν τῆς ἡμῶν μετριότητος οὐ νικολάκις υἱὸς τοῦ Παναγιώτη Παπάκαλου καὶ προβαλλόντας μετὰ πολὺς δεινοπαθείας ὅτι καθὼν καιρὸν υπάνδρευσαν αὐτὸν υπήρχεν ἀνήβον, ἀνήλικον δηλαδὴ. Ὅθεν ἡμεῖς οὐ πιστεύσαντες ἐξετάσαμεν ἀκριβῶς δι' ἐπιτιμίου. Καὶ μάρτυρες παραστάντες, ὅτε κυρ ... ἐμαρτύρησαν τὴν ἀπασαν ἀλήθειαν. Πῶς ἀνήβον ὃν τὸ παιδί ἦτον χωρὶς ἡλικίαν νόμιμον, καὶ δυναστικῶς αὐτό υπάνδρευσαν. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ συγγενεῖς ὄντες μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ τότε Δεσποίνῳ θυγάτηρ ὃν τοῦ Γιαννάκη Κόκορα ἐκ τοῦ χωρίου Σίτζοβα, ἐπεὶ περ θεῖος καὶ ἀνεψιὸς ἔλαβον μητέρα καὶ θηγατέρα. Ὅν τὸ ὁποῖον υπάρχει πάντῃ ἀπάδον καὶ παράνομον. Διὸ καὶ ἡμεῖς κατὰ τὴν νεαρὰν τοῦ Βασιλέως Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ κεφαλαίῳ ρμὸ' ἀπαγορεύουσιν ἀνήβου γάμον καὶ κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ πατριάρχου κυρ Νικολάου κεφαλαίῳ ρς ὡς φησὶν διὰ τὸ μὴ εἶναι νόμιμος ἢ μνηστεία ἢ τὸ στέφανον, ἢ τὸ ἀνήβον τὸν τοιοῦτο χωρίζεσθω. Ἐπεὶ τοίνυν καὶ ἡ παρ' ἡμῶν μετριότης θεωροῦσα τὸ ἀνήβον τοῦ συνοικεσίου, ὡς θεσπίζουσι οἱ νόμοι, πλὴν τῶν δεκατεσσάρων χρόνων ὁ ἀνὴρ καὶ δωδεκαετίας ἡ γυνή, ἐπεὶ βλέπουσα καὶ τὸ παράνομον τῆς συγγενείας εἰς τὸ παντελές, οὐκ ἠθελήσαμεν αὐτὸ στέρξαι οὐδόλως διὰ τὴν ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν. Τούτου χάριν, γράφομεν καὶ ἀποφαινόμεθα, ἵνα τῆς συνοικέσεως καὶ συζύξεως οὕτως διαλυθείσης ἀνεμποδίστως δι' ἡν προσεβλήσασθω αἰτίαν ἔχωμεν τὸν ρηθέντα Νικολάκη ἀπὸ τῆς Δεσποίνῳ διακεχωρισμένον καὶ διαζευγμένον. Καὶ ἔχει ἀδείαν ὁ Νικολάκης λαβεῖν ἐτέραν γυναῖκα ἢν ἀν βούλεται κατὰ τοὺς νόμους καὶ στεφανωθῆναι ἐκείνη ἐκκλησιαστικῶς μηδενὸς ἐναντιουμένου, ὅθεν εἰς ἐνδεχὴν ἐδόθη τὸ παρὸν ἡμέτερον γράμμα, ἥτοι διαζύγιον καὶ κατεστρώθη ἐν τῷδε τῷ παρόντι κώδικι ...».

